

jom det vel er muligt. Dels lægge nemlig Isforholdene Hindringer i Veien, dels ligger Færgebroen paa saa lavt Vand, at nogenlunde store Fartøier — jeg taler ikke om Skibe, men blot om Færger, som kunne transportere Befordringer og Kreaturer — kun undtagelsesvis — kan man næsten sige — kunne komme til den; de ere i det Mindste meget hyppigt hindrede derfra. (Afbrydelse af Berg.) Det erede Medlem siger, at det ikke er Tilfældet; jeg tillader mig dog paa Grund af mit overordentlig nøie Kjendskab til de paaagjældende Forhold at paastaar, at Overfartsforholdene ere saa vanskelige, at ingen Beboer af Møen uden den allerstørste Betænkelse tager Befordring med over til Sjælland, idet han nemlig løber en meget stor Risiko for, at denne Befordring kan komme til at ligge mange Dage paa Sjælland uden at kunne komme tilbage igjen. Endvidere indtræder om Vinteren det Forhold, at Posten, som udelukkende skal overføres ad denne Vej, meget ofte paa Grund af Isdrift, Storm o. s. v. kan opholdes i flere Dage. Navnlige ere Forholdene meget hyppigt saadanne, at den aldeles ikke kan overføres om Natten, idet Overfarten de korte Vinterdage kun er mulig i de saa Dagtimer, i hvilke det er lyst. Det er derfor ganske naturligt, at man derovre har ønsket en Forbedring i disse Forhold. Man har da henvendt sig til Regjeringen og gennem et Andragende, som er tiltraadt af samtlige Dens Sogneraad, har man formaaet Regjeringen til at stille det Forslag, der her er stillet. Finantsudvalget har behandlet det, og det kan siges at være efter Finantsudvalgets Indstilling, at Indenrigsministeren har stillet Forslaget. Det ser derfor lidt underligt ud, naar nu dette Forslag, der er stillet af Indenrigsministeren i Henhold til en Opfordring fra Finantsudvalget eller i Henhold til en Forhandling med Finantsudvalget — for at være aldeles korrekt — kun staar tiltraadt af nogle enkelte Medlemmer af Udvalget. Grunden dertil er, at der i Mellemtiden er forelagt for dette Thing et Lovforslag om en bedre Forbindelse end den, der her foreslaas. Det er utvivlsomt, at Anlægget af en Forbindelse mellem Sjælland og Møen med en fast Fjernbanebro og med Anlægget af Fjernbaner, der dels sætte denne Bro i Forbindelse med de sjællandske Baner, og dels lægger Fjernbaner over hele Møen, vil være bedre for Møenboerne end Anlægget af disse Broer. Det vilde være noget fuldstændigt, Noget, som naturligvis vilde give en ganske anden livlig og sikker Trafik, end noget Andet kunde gjøre. Men vi maa

tage Hensyn til, hvorledes Forholdene for Diebliffet ere. Denne Fjernbane og denne Bro ere saa store Anlæg og koste saa mange Penge, og ville fordre et saadant Samarbejde baade af de lokale Autoriteter, af Kommunerne o. s. v. og den høie Regjering, ville fordre en saadan Velbillie og Smødelommen fra alle Sider, at man, naar man har set, hvordan det gaar med andre lignende Forslag, kan sige sig selv, at det vil være ganske overordentlig vanskeligt at faae dem gennemførte. Jeg, for mit Bedkommende ønsker det paaagjældende Forslag alt muligt Held her i Thinget og i Rigsdagen, og jeg ønsker paa Grund af mine gamle Forbindelser paa denne Ø af mit ganske Hjerte at det maa blive til Virkelighed. Men jeg tror, at naar man vil se aldeles ubildet paa Forholdene, paa den Modtagelse, det f. Ex. har faaet af den høitærede Minister, og de Betænkelse, han havde med Hensyn til de Tilbud, der kræves til dette Forretagende, maa man sige, at det har lange Udsigter. Saa meget vil jeg dog tillade mig at sige, at man ikke lige overfor Møenboerne kan sige: Have I nu ventet i saa mange Aar, kunne I ligesaa godt vente nogle Aar endnu for at se, om denne Fjernbane kommer i Stand. Det er — tillader jeg mig at sige — at gjøre Uret mod denne Ø, og denne Uret ligger simpelt hen i Algerbrugets Fremstrid. Jeg har, som gjentagende sagt, kjendt disse Forhold overmaade nøie, da jeg selv har været Eiendomsbesidder paa denne Ø, og kan dels af egen Erfaring, dels efter, hvad jeg veed fra Mange derovre, sige, at denne daarlige Forbindelse, dette, at man derovre ikke har nogen som helst Sikkerhed for at kunne komme af med sine Produkter i Maanederne fra den 1ste November til den 1ste April, gjør, at man er nødt til at indrette sin Bedrift, sit Kreaturhold paa en ganske anden Maade end Beboerne i hele det øvrige Land. Det er aldeles nødvendigt for Landmændene derovre at indrette deres Bedrift paa, at de ingen Afsetning have for deres Kreaturer og Svin i Løbet af disse Vintermaaneder. Ganske vist vil det ofte kunne indtræffe, at de kunne komme af med dem; men der er ikke paa nogen Maade nogen Sikkerhed for, at de i disse Vintermaaneder kunne afsætte det Allermindste, og de ere derfor nødt til at indrette deres Produktion saaledes, at de i disse Vintermaaneder Intet have til at sælge. Jeg vil henvende mig til enhver Landmand i Thinget og spørge, om de ikke ville anse det for en næsten utaalelig Tilstand, at man i Løbet af 5 Maanedere ikke med Sikkerhed kan paaregne at komme af